

Het Zilveren Masker

Lees ook van Holly Black & Cassandra Clare:

Magisterium Boek 1 – De IJzerproef

Magisterium Boek 2 – De Koperen Vuist

Magisterium Boek 3 – De Bronzen Sleutel

★ ★ Holly Black ★ ★
Cassandra Clare

MAGISTERIUM

★ Het Zilveren Masker ★

Vertaald door
Merel Leene

moon

Oorspronkelijke titel: *Magisterium – The Silver Mask*

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL,
INC. Armonk, New York, U.S.A.

© Holly Black en Cassandra Clare, 2017

© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2017

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: favoritbuero, München/Marieke Oele

© Omslagbeeld: Airin.dizain, Christos Georghiou/Shutterstock.com

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 3551 5

ISBN 978 90 488 3552 2 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Elias Delos Churchill, die weleens de slechte
tweelingbroer zou kunnen zijn

↑ ≈ Δ ○ @

HOOFDSTUK EEN

In de gevangenis zitten was heel anders dan Call had verwacht.

Door de misdaadseries op tv waarmee hij was opgegroeid, had hij zich voorgesteld dat je een stuurse celgenoot hoorde te hebben die je in het gevangenisleven inwijdde en je uitlegde hoe je fit bleef door met gewichten te trainen. Dat je het eten vreselijk hoorde te vinden en moest oppassen dat je met niemand ruzie kreeg omdat je anders misschien werd neergestoken met een listig tot mes geslepen tandenborstel.

Het enige wat zijn verblijf in deze magische gevangenis met de tv-series gemeen bleek te hebben, was dat de hoofdpersoon daarin ook vaak vastzat vanwege een misdaad die hij nooit had gepleegd.

's Ochtends werd hij wakker doordat alle lampen in het Panopticon, die 's nachts werden gedimd, in één keer op de felste, meest verblindende stand werden gezet. Gapend en

met zijn ogen knipperend keek hij toe terwijl de andere gevangenen (hij gokte dat het er een stuk of vijftig waren) uit hun cel werden gelaten en weg schuifelden, waarschijnlijk naar hun ontbijt. Calls dienblad werd door twee bewakers bij de deur van zijn cel afgeleverd. Eentje van de twee zag er altijd vreselijk boos uit. De andere bewaker keek vooral bang.

Call, die zich de afgelopen zes maanden steeds meer was gaan vervelen, trok een raar gezicht, puur om te zien of hij de bange bewaker nog meer de stuipen op het lijf kon jagen.

Niemand hier zag hem als een vijftienjarige jongen, een kind. Iedereen zag alleen de Vijand des Doods.

In het halfjaar dat hij hier zat, was behalve Anastasia Tarquin nog niemand hem komen bezoeken. Zijn vader niet. Zijn vrienden niet. Call hield zichzelf voor dat ze dat natuurlijk niet mochten, maar ook dat was niet echt een troost. Waarschijnlijk zaten ze zelf ook vreselijk in moeilijkheden. Waarschijnlijk wensten ze zelfs dat ze nooit van Callum Hunt hadden gehoord.

Hij nam een laatste hap van de brij op het blad en poetste daarna zijn tanden om de smaak uit zijn mond te krijgen. De bewakers kwamen alweer terug; het was tijd voor de ondervraging.

Elke dag werd hij naar een raamloze kamer met witte muren gebracht, waar drie leden van de Vergadering hem uithoorden over zijn leven. Het was de enige onderbreking van zijn saaie dag.

‘Wat is je allereerste herinnering?’

‘Wanneer drong tot je door dat je slecht bent?’

‘Ik weet wel dat je beweert je niet te herinneren dat je ooit Constantine Madden was, maar wat als je het nog iets harder probeert?’

‘Hoe vaak heb je meester Joseph ontmoet? Wat heeft hij tegen je gezegd? Waar is zijn schuilplaats? Wat zijn zijn plannen?’

Wat hij ook antwoordde, zijn ondervragers bleven maar over de details doorzeuren totdat Call zelf de draad kwijt raakte. Ze beschuldigden hem er vaak van te liegen.

Soms, als hij moe en verveeld raakte, kreeg hij inderdaad zin om te liegen. Het was zo overduidelijk wat ze wilden horen dat het soms eenvoudiger leek om ze dat gewoon maar te vertellen. Toch loog hij niet; hij had zijn Gemene Slechterik-lijst weer in ere hersteld en gaf zichzelf punten voor alles wat ook maar een beetje op Gemene Slechterik-gedrag leek. Liegen hoorde daar zeker bij.

In de gevangenis vlogen de Gemene Slechterik-punten je om de oren.

Zijn ondervragers hadden het voortdurend over de vernietigende charme van de Vijand des Doods. Ze zeiden keer op keer dat Call niet met de andere gevangenen mocht praten omdat hij ze dan misschien zou verleiden om aan zijn snode plannen mee te doen.

Dat had Call erg vleiend kunnen vinden, ware het niet dat ze overduidelijk dachten dat hij deze kant van zijn persoonlijkheid opzettelijk voor ze verborg. Hoe charmant Constantine Madden ook was geweest, in de ogen van de tovenaars gold voor Call het tegenovergestelde. Ze verheugden zich nooit op deze ontmoeting, en voor Call was dat al net zo.

Die dag kreeg Call echter een verrassing. Toen hij de verhoorkamer in liep, zaten daar niet zijn gebruikelijke ondervragers. In plaats daarvan zag hij aan de andere kant van de witte tafel zijn voormalige leraar zitten, meester Rufus. Hij was gekleed in het zwart en zijn kale bruine hoofd glom onder de veel te felle lampen.

Het was ontzettend lang geleden dat Call iemand had gezien die hij kende. Hij kreeg zin om over de tafel te springen en meester Rufus om de hals te vliegen, zelfs al keek Rufus hem nogal nors aan en was hij bovendien niet echt het type voor knuffels.

Call ging tegenover zijn leraar zitten. Hij kon niet eens zwaaien of een hand naar meester Rufus uitsteken, want zijn polsen waren voor zijn lichaam geboeid met een glanzende ketting van ongelooflijk hard metaal. Hij schraapte zijn keel. 'Hoe is het met Tamara?' vroeg hij. 'Is alles goed met haar?'

Meester Rufus keek hem lang aan. 'Ik weet niet zeker of ik je dat wel moet vertellen,' zei hij uiteindelijk. 'Ik weet niet zeker wie je bent, Call.'

Calls borst deed pijn. 'Tamara is mijn beste vriendin. Ik wil weten hoe het met haar is. En met Brutus. Zelfs met Jasper.'

Het voelde vreemd om niet ook Aaron te noemen. Call wist natuurlijk dat Aaron dood was – Aarons dood bleef maar als een film in zijn hoofd afspelen – maar hij miste hem zo verschrikkelijk dat zijn vriend juist ontzettend aanwezig leek.

Meester Rufus liet zijn kin op zijn vingers rusten. 'Ik wil je wel geloven,' zei hij. 'Maar je hebt heel lang tegen me gelogen.'

'Ik kon niet anders!' protesteerde Call.

'Jawel. Je had me elk moment kunnen vertellen dat Constantine Madden in jou leefde. Hoelang wist je het al? Heb je me met opzet om de tuin geleid om ervoor te zorgen dat ik je als leerling aannam?'

'Bij de IJzerproef?' Call geloofde zijn oren niet. 'Toen wist ik nog helemaal niets! Ik probeerde voor de test te zakken. Ik wilde helemaal niet naar het Magisterium.'

Meester Rufus keek hem nog steeds sceptisch aan. 'Dat je probeerde te zakken trok juist mijn aandacht. Constantine zou dat hebben geweten. Hij zou hebben geweten hoe hij me moest manipuleren.'

'Ik ben Constantine niet,' zei Call. 'Ik heb misschien wel zijn ziel, maar ik ben hem niet.'

‘Laten we het hopen voor je,’ zei Rufus.

Plotseling voelde Call zich door en door moe. ‘Waarom bent u hier?’ vroeg hij aan zijn leraar. ‘Haat u me?’

Dat leek meester Rufus even van zijn stuk te brengen. ‘Ik haat je niet,’ antwoordde hij. Het klonk eerder verdrietig dan boos. ‘Ik begon juist om Callum Hunt te geven... steeds meer. Alleen gaf ik ook ooit om Constantine Madden... en hij heeft ons bijna allemaal te gronde gericht. Misschien is dat de reden dat ik hier ben: om te zien of ik nog op mijn beoordelingsvermogen kan vertrouwen, of dat ik een tweede keer precies dezelfde fout heb gemaakt.’ Rufus zag er ongeveer net zo uit als Call zich voelde. ‘Ze zijn klaar met hun ondervragingen,’ vervolgde zijn leraar. ‘Nu moeten ze besluiten wat ze met je zullen doen. Ik was van plan om tijdens de hoorzitting iets te zeggen, namelijk precies wat jij zojuist hebt verteld: dat je misschien Constantines ziel bezit, maar dat je niet Constantine bent. Alleen moest ik het eerst met eigen ogen zien om het ook te geloven.’

‘En?’

‘Hij was veel charmanter dan jij.’

‘Zegt iedereen, tenminste,’ mompelde Call.

Meester Rufus aarzelde even. ‘Wil je de gevangenis uit?’ vroeg hij toen.

Het was de eerste keer dat iemand dat aan Call vroeg.

‘Ik weet het niet,’ zei hij na even nadenken. ‘Ik... ik heb toegelaten dat Aaron werd vermoord. Misschien verdien ik het wel om hier te zitten. Misschien moet ik blijven.’

Na deze bekentenis viel er een lange stilte.

Meester Rufus stond op. ‘Constantine hield van zijn broer, maar hij zou nooit hebben gezegd dat hij het verdiende om voor zijn dood gestraft te worden. Het was altijd de schuld van een ander.’

Call zweeg.

‘Geheimen doen degene die ze bewaart meer pijn dan je

denkt. Ik heb altijd geweten dat je geheimen had, Callum, en ik hoopte dat je ze mij zou vertellen. Als je dat had gedaan, was alles wellicht anders gelopen.'

Call sloot zijn ogen, bang dat meester Rufus misschien wel gelijk had. Hij had al zijn geheimen voor zich gehouden, en daarna had hij Tamara, Aaron en Jasper gedwongen ze ook niet door te vertellen. Was hij maar naar meester Rufus gegaan. Was hij maar naar iemand toe gegaan... Dan stonden de zaken er nu misschien anders voor.

'Ik weet dat je nog steeds geheimen hebt,' vervolgde meester Rufus.

Dat verraste Call zodanig dat hij opkeek. 'Dus u denkt ook dat ik lieg?' vroeg hij boos.

'Nee,' antwoordde meester Rufus. 'Maar dit zou weleens je laatste kans kunnen zijn om jezelf van die last te verlossen. En mijn laatste kans om jou nog te kunnen helpen.'

Call dacht aan Anastasia Tarquin, die hem had verteld dat ze Constantines moeder was. Destijds had hij niet geweten wat hij daarvan moest denken. Alles had hem geduizeld, door Aarons dood en doordat hij het gevoel had dat iedereen die hij vertrouwde hem had verraden.

Maar wat had het voor zin om dat aan meester Rufus te vertellen? Call zou er niet mee geholpen zijn. Het bracht alleen maar iemand anders in moeilijkheden, iemand die haar vertrouwen in hem had gesteld.

'Ik wil je graag een verhaal vertellen,' zei meester Rufus. 'Er was ooit een tovenaar, een man die ontzettend veel van lesgeven hield en die zijn liefde voor magie graag met anderen deelde. Hij geloofde in zijn leerlingen en in zichzelf. Toen dat geloof echter door een enorme tragedie aan het wankelen werd gebracht, drong tot hem door hoe eenzaam hij was. Dat hij zijn hele leven aan het Magisterium had gewijd, maar dat het verder vreselijk leeg was.'

Call knipperde met zijn ogen. Hij wist bijna zeker dat dit

verhaal over meester Rufus zelf ging. Eigenlijk had hij er nooit bij stilgestaan dat Rufus buiten het Magisterium misschien ook nog een eigen leven had. Hij had nooit bedacht dat Rufus misschien vrienden of familie had, mensen bij wie hij in de vakanties kon langsgaan of die hij met zijn wervelstormtelefoon kon bellen.

‘U kunt gewoon zeggen dat het over uzelf gaat, hoor,’ zei Call tegen zijn leraar. ‘Het komt toch wel binnen.’

Meester Rufus wierp hem een norse blik toe. ‘Goed dan. Na de Derde Magiëroorlog begon ik te beseffen hoe eenzaam het leven was dat ik had gekozen. En het toeval wilde dat ik kort daarna verliefd werd. Het gebeurde in een bibliotheek waar ik oude documenten bestudeerde.’ Hij glimlachte zwakjes. ‘Alleen was hij geen tovenaar. Hij wist helemaal niets van de geheime magische wereld. En ik kon hem er niets over vertellen. Ik zou alle regels hebben overtreden als ik hem had verteld hoe onze wereld werkte, en bovendien zou hij hebben gedacht dat ik krankzinnig was. Dus zei ik tegen hem dat ik in het buitenland werkte en alleen in de vakanties thuiskwam. We spraken veel met elkaar, maar in feite loog ik natuurlijk tegen hem. Ik wilde het niet, maar deed het wel.’

‘Maakt dit verhaal niet juist duidelijk dat je geheimen beter voor je kunt houden?’ vroeg Call.

Meester Rufus’ wenkbrauwen maakten een van hun onnavolgbare bewegingen: ze zakten heel diep tot een indrukwekkende boze frons. ‘Het verhaal moet je duidelijk maken dat ik snap hoe het is om geheimen te hebben. Dat ik snap dat ze mensen soms beschermen, maar dat ze degene die ze bewaart ook pijn kunnen doen. Call, als er iets is wat je me moet vertellen, zeg het me dan. Ik zal doen wat ik kan om je te helpen.’

‘Ik heb geen geheimen,’ zei Call. ‘Niet meer.’

Meester Rufus knikte en zuchtte toen. ‘Met Tamara gaat

het goed,' vertelde hij. 'De lessen zijn nogal eenzaam zonder jou en Aaron, maar ze slaat zich erdoorheen. Brutus mist je natuurlijk. Wat Jasper betreft durf ik het niet te zeggen. Hij doet de laatste tijd allemaal rare dingen met zijn haar, maar misschien heeft dat niets met jou te maken.'

'Oké,' zei Call een beetje verbaasd. 'Bedankt.'

'Goed, dan Aaron,' vervolgde meester Rufus. 'Hij is begraven met alle pracht en praal die bij een Makar past. Alle leden van de Vergadering en de leerlingen en leraren van het Magisterium waren bij zijn begrafenis aanwezig.'

Call knikte en staaarde naar de vloer. Aarons begrafenis. Dat hij meester Rufus erover hoorde vertellen – en dat hij de pijn in zijn stem hoorde – maakte alles bijna te echt voor Call. Voortaan zou dit het allerbelangrijkste feit van zijn leven zijn: door zijn toedoen leefde zijn allerbeste vriend niet meer.

Meester Rufus liep naar de deur om zichzelf uit te laten, maar bleef onderweg heel even staan, een seconde maar, om zijn hand op Calls hoofd te leggen.

Call voelde tot zijn verbazing dat hij een brok in zijn keel kreeg.

Toen Call naar zijn cel werd teruggebracht, kreeg hij de volgende verrassing van die dag. Zijn vader, Alastair, stond voor de celdeur op hem te wachten.

Alastair zwaaide naar hem en Call wapperde met zijn geboeide handen. Hij moest vreselijk hard met zijn ogen knippen om te voorkomen dat de vernietigende schurkencharme van de Vijand des Doods door tranen werd verpest.

Calls bewakers leidden hem zijn cel in en maakten zijn boeien los. Het waren oudere tovenaars, gekleed in het donkerbruine uniform van het Panopticon. Nadat ze zijn polsen hadden losgemaakt, sloegen ze een metalen band om zijn been, die met een ketting aan een haak in de muur zat. De ketting was zo lang dat Call door zijn cel

kon lopen, maar bij de tralies of de deur kon hij niet komen.

De bewakers liepen de cel uit, deden de deur op slot en trokken zich terug in de schaduwen. Call wist echter dat ze er nog waren. Zo ging het nou eenmaal in het Panopticon: je werd voortdurend in de gaten gehouden.

‘Hoe is het met je?’ vroeg Alastair met rauwe stem zodra de bewakers verdwenen waren. ‘Hebben ze je geen pijn gedaan?’ Het leek of hij Call beet wilde pakken en met zijn handen over zijn hele lichaam wilde voelen of hij ergens gewond was, zoals hij vroeger deed als Call van de schommel was gevallen of met zijn skateboard tegen een boom op was gereden.

Call schudde zijn hoofd. ‘Fysiek hebben ze me nooit pijn gedaan.’

Alastair knikte. Achter zijn bril zagen zijn ogen er klein en moe uit. ‘Ik had al veel eerder willen komen,’ zei hij terwijl hij op de oncomfortabel uitziende metalen stoel ging zitten die de bewakers aan de andere kant van de tralies hadden neergezet, ‘maar bezoek was niet toegestaan.’

Call was enorm opgelucht. Op een of andere manier had hij zichzelf ervan weten te overtuigen dat zijn vader blij was dat ze hem hadden opgesloten. Of misschien niet blij, maar wel opgelucht om van hem af te zijn.

Call was ontzettend blij dat dat niet klopte.

‘Ik heb alles geprobeerd,’ zei Alastair tegen zijn zoon.

Call wist niet wat hij moest zeggen. Hij kon onmogelijk vertellen hoe verschrikkelijk dit alles hem speet. Bovendien snapte hij niet waarom hij plotseling wel bezoek mocht ontvangen... tenzij hij gewoon niet langer nuttig was voor de Vergadering.

Misschien waren de bezoeken van Rufus en zijn vader wel de allerlaatste die hij ooit zou krijgen.

‘Ik heb meester Rufus vandaag gezien,’ zei hij tegen zijn

vader. 'Hij zei dat ze klaar waren met mijn ondervraging. Betekent dat dat ze me nu zullen doden?'

Alastair keek hem geschokt aan. 'Call, dat kunnen ze niet doen. Je hebt helemaal niets misdaan.'

'Ze denken dat ik Aaron heb vermoord!' zei Call. 'Ik zit in de gevangenis! Kennelijk denken zij wel dat ik iets heb misdaan.'

En ik héb ook iets misdaan, voegde hij er in gedachten aan toe. Alex Strike was weliswaar degene die Aaron feitelijk had gedood, maar de reden voor zijn dood was dat Aaron Calls geheim had bewaard.

Alastair schudde zijn hoofd om wat Call zei. 'Ze zijn bang. Bang voor Constantine, bang voor jou. En dus zoeken ze een excuus om je hier te houden. Ze geloven niet werkelijk dat jij verantwoordelijk was voor Aarons dood.' Alastair zuchtte. 'En als dat je niet geruststelt, moet je misschien dit bedenken: omdat ze niet snappen hoe Constantine zijn ziel in jouw lichaam heeft weten te krijgen, willen ze natuurlijk niet het gevaar lopen dat jij je ziel weer in iemand anders stopt.'

Calls vader had een gloeiende hekel aan de tovenaarswereld en was nooit erg optimistisch van aard, maar in dit geval maakte zijn grimmigheid juist dat Call zich beter voelde. Wat Alastair zei, sneed hout. Zelf had Call er nooit aan gedacht dat hij zijn ziel misschien naar iemand anders zou kunnen verhuizen, of dat de tovenaars zich daar zorgen over zouden kunnen maken.

'Dus laten ze me hier zitten, veilig opgesloten,' concludeerde Call. 'En vervolgens gooien ze de sleutel weg en vergeten me.'

Daarna was Alastair een hele tijd stil, wat een stuk minder geruststellend was.

'Wanneer wist jij het?' flapte Call er uit toen hij bang werd dat de stilte eindeloos zou duren.

‘Wat?’ vroeg Alastair.

‘Dat ik niet je echte zoon was.’

Alastair fronste. ‘Je bent wel mijn zoon, Callum.’

‘Je weet heus wel wat ik bedoel,’ zei Call met een zucht, al moest hij toegeven dat hij zich door Alastairs correctie meteen beter voelde. ‘Wanneer besepte je dat ik zijn ziel had?’

‘Al vroeg,’ antwoordde Alastair, wat Call enigszins verraste. ‘Ik raadde het. Ik wist waar Constantine mee bezig was geweest. Het leek me best mogelijk dat hij erin was geslaagd om zijn ziel naar jouw lichaam te verhuizen.’

Callum herinnerde zich de verschrikkelijke boodschap die zijn moeder voor Alastair had achtergelaten, de boodschap die meester Joseph, leraar van de Vijand des Doods en zijn meest toegewijde volgeling, hem had laten zien, maar waarover zijn vader hem nooit had verteld:

DOOD HET KIND.

De koude rillingen liepen over zijn rug als hij eraan dacht dat zijn moeder die woorden met haar laatste krachten in de rots had gekrast en dat zijn vader ze met in zijn armen een huilende baby – Call – had gelezen.

Als Alastair inderdaad had geraden wat die woorden betekenden, had hij ook gewoon de grot uit kunnen lopen. De kou zou de rest hebben gedaan.

‘Waarom heb je het gedaan? Waarom heb je me gered?’ wilde Callum nu weten. Hoewel het niet zijn bedoeling was, klonken zijn woorden vreselijk boos. Hij wás ook boos, al wist hij dat het alternatief zijn eigen dood zou zijn geweest.

‘Je bent mijn zoon,’ zei Alastair nog eens, nogal hulpeloos. ‘Wat je verder ook bent, je blijft altijd mijn kind. Een ziel is kneedbaar, Call. Een ziel is niet uitgehouwen in steen. Ik dacht dat als ik je maar op de goede manier opvoedde... als ik je het juiste voorbeeld gaf... als ik maar ge-

noeg van je hield, dat het dan wel goed met je zou komen.'

'Nou, moet je zien wat daarvan terecht is gekomen,' zei Call.

Voordat zijn vader daarop kon reageren, verscheen er een bewaker bij de cel om te melden dat het bezoekuur voorbij was.

Alastair stond op en zei toen zacht: 'Ik weet niet of ik het goed heb gedaan, Call. Maar voor wat het waard is: ik vind dat je een prima jongen bent geworden.' En met die woorden liep hij weg, vergezeld van een tweede bewaker.

Die nacht sliep Call beter dan hij in het Panopticon ooit had geslapen. Het bed was smal en het matras dun, en in de cel was het koud. Elke avond werd hij zodra hij zijn ogen sloot bezocht door dezelfde droom. De bliksemschicht van magie die Aaron raakte. Aarons lichaam, dat een heel stuk door de lucht vloog voordat het de grond raakte. Tamara, die zich snikkend over Aaron heen boog. En een stem die zei: het is jouw schuld, het is jouw schuld.

Die nacht droomde hij echter niet, en hij werd pas wakker toen er een bewaker voor zijn cel stond met een dienblad met daarop zijn ontbijt.

'Je hebt alweer een bezoeker,' zei de bewaker, terwijl hij Call vanuit zijn ooghoeken aankeek.

Call verdacht zijn bewakers ervan dat ze nog altijd verwachtten dat hij ze met zijn charisma zou vernietigen. Hij ging rechtop zitten. 'Wie is het?'

De bewaker haalde zijn schouders op. 'Iemand die bij je op school zit.'

Calls hart begon te bonken. Het was Tamara. Het moest Tamara wel zijn. Wie zou hem anders komen bezoeken?

Hij merkte nauwelijks dat de bewaker het ontbijtblad

door de kleine opening aan de onderkant van de deur schoof. Hij had het veel te druk met opstaan en zijn vingers door zijn warrige haar halen, terwijl hij koortsachtig probeerde kalm te blijven en te bedenken wat hij tegen haar moest zeggen zodra ze binnenkwam.

Hé, hoe is het met je, sorry dat door mij onze beste vriend vermoord is...

De deur ging open en zijn bezoeker kwam binnen, geflankeerd door twee bewakers. Het was inderdaad een leerling van het Magisterium, dat klopte.

Het was alleen niet Tamara.

‘Jasper?’ zei Call ongelovig.

‘Ik weet het.’ Jasper stak zijn handen omhoog alsof hij alle dankbetuigingen wilde afwerpen. ‘Je bent natuurlijk overweldigd door het feit dat ik hier ben.’

‘Eh...!’ deed Call.

Meester Rufus had gelijk gehad over Jasper: zijn haar zag eruit alsof hij het in geen jaren had gekamd. Het stak alle kanten op. Call vroeg zich verbaasd af of Jasper inderdaad zijn best had gedaan om het er zo uit te laten zien. *Expres.*

‘Ik neem aan dat je hier bent om me te vertellen hoe vreselijk iedereen op school me haat.’

‘Eigenlijk denken ze helemaal niet zoveel aan je,’ zei Jasper, die overduidelijk loog. ‘Zo’n grote indruk heb je niet gemaakt. Iedereen is vooral vreselijk verdrietig vanwege Aaron. Ze beschouwden jou min of meer als zijn aanhangsel, weet je? Iemand die verder niet erg opvalt.’

Ze beschouwen jou als zijn moordenaar, dacht Call. Dat bedoelde Jasper eigenlijk, ook al zei hij het niet hardop.

Daarna durfde Call eigenlijk niet meer naar Tamara te vragen. ‘Hebben jullie het erg lastig gekregen?’ vroeg hij in plaats daarvan. ‘Ik bedoel, door mij?’

Jasper veegde zijn handen af aan zijn trendy spijkerbroek. ‘Ze wilden vooral weten of je ons met je duistere

magie zo had betoverd dat we helemaal in je macht waren. Ik zei dat je daarvoor helemaal niet goed genoeg kunt toveren.'

'Bedankt, Jasper,' zei Call, zonder te weten of hij het meende of niet.

'En, hoe is het hier in het goeie ouwe Panopticon?' Jasper keek om zich heen. 'Het ziet er nogal, eh... steriel uit. Heb je al echte misdadigers ontmoet? En heb je een tatoeage laten zetten?'

'Meen je dat nou?' zei Call. 'Ben je hierheen gekomen om me te vragen of ik een tatoeage heb laten zetten?'

'Nee.' Jasper hield opeens op met doen alsof. 'Eigenlijk ben ik gekomen omdat, nou ja, eh... Celia het heeft uitge maakt.'

'Wat?' Call wist niet wat hij hoorde. 'Dat geloof ik niet.'

'Precies!' riep Jasper uit. 'Ik geloof het zelf ook niet!' Hij liet zich op de ongemakkelijke bezoekersstoel ploffen. 'We waren een perfect stel!'

Call wilde dat hij bij Jasper kon komen zodat hij hem kon wurgen. 'Nee, ik bedoelde dat ik niet geloof dat je langs zes bewakingsposten bent gekomen en een gênante fouillering hebt ondergaan om tegen mij over je liefdesleven te kunnen klagen!'

'Jij bent de enige met wie ik kan praten, Call,' zei Jasper.

'Je bedoelt omdat ik hier vastgeketend zit en niet kan weglopen?'

'Precies.' Jasper keek nogal tevreden. 'Alle anderen rennen keihard weg zodra ze me zien. Maar ze begrijpen het niet. Ik moet Celia zien terug te krijgen.'

'Jasper,' begon Call. 'Je moet me iets vertellen, en als je blijft: een eerlijk antwoord graag.'

Jasper knikte.

'Is dit de nieuwe strategie van de Vergadering, om me hiermee te kwellen totdat ik ze informatie geef?'

Op het moment dat hij het zei, kringelde er een sliertje rook omhoog vanaf de begane grond, gevolgd door lekkende vlammetjes. In de verte begon een sirene te loeien.

Het Panopticon stond in brand.